

GRAAFSEWEG 108

('Ma fille, mon enfant', melodie M. Bernard, Ned. Tekst G. van Maasakkers)

'n Plastic tas vol platen en 'n gatenplant, 'n schoenendoos vol foto's.
'n Tafel en 'n stoel, nou ja, dat beetje boel kon best in vaders auto.
Wat dozen, weinig meer, ze hoefden maar twee keer
Van Beek en Donk naar Nijmegen op en neer,
't was 'n beetje krap de gang, de kale trappen.
'n Kamer, twee bij drie, 'n hok, meer is 't niet, 't slot is al versleten.
't Is eigenlijk niet duur, vierhonderd gulden huur, ja, alles inbegrepen.
'n Prent van Anton Pieck, na elf uur geen muziek
en uitzicht op 't spoor en op 'n zeepfabriek,
'n kamer, twee bij drie, 'n hok, meer is 't niet.

Zeventien, achttien jaar,
nou daar zit je, nou daar zit je
voelt zich ineens toch wat raar,
nou daar zit je, en je wou toch zo graag.

De tafel in de hoek, de stoel voor 't bezoek,
't bed om op te zitten.
De muren zijn wat goor, maar ach, dat geeft niet hoor,
hij zal ze nog wel witten.
Hij draait z'n eerste shaggie op z'n eigen stek,
vindt 't best wel spannend, best een beetje gek,
en met 'n vaag gebaar strijkt-ie 's door z'n haren.
Z'n moeder had gezegd; "Nou jongen, als 't slecht gaat,
bel je ons maar even".
Dat vond-ie maar gezeik, "zit niet te zeuren mens,
doe niet zo overdreven".
Nou zit-ie in z'n kamer, zit op z'n matras,
vindt in z'n weekendtas onder de schone was
wat appels en wat peren,
wat snoep en nog wat meer....

Zeventien....